

Ženine besede je spremljal poljok. Bila je v stanju, v kakršnem se nahajajo tisti zločinci, ki po prvem smrtnem vbodljaju v svojo žrtev ne morejo nehati vbadati. Blaznost...

»Lagal si mi, ob poroki in pozneje; varal si me nizko, podlo, zahrbtno, fej!«

Mož je občutil, da se svet vrti okrog njega. Žena je prišla iz sebe. Kričala je. V omotici tega hipa se je zavedel vseeno, da stvar postaja javna.

»Pst! Tiho!« Zamahnil je z rokama.

»Hotel si, da se razvé. Vsa hiša govori. Podlež!«

V brezmoči nasproti poblazneli ženi je stisnil zobe:

»Vera! Ti si blazna!«

»Snedel si mi življenje. Radi vlačug, prokletih! O, kako jih sovražim!«

»Čuj me...«

»Kako jih sovražim!...«

»Čuj me! Bodi mirna! Tega nisem niti slutil; zdaj sem miren.«

»Jaz ne bom mirna; nikoli več ne!«

»Daj, da govorim!...«

Vera se je sesedla na stol. Bila je uničena, bleda; jokala je brez solz, srd je polil njen obraz.

»Poglej,« je dejal mož, ki jo je skušal umiriti, dasi se mu je tresla beseda in je težko našel izraz za izrazom.

»Kaj si dejala? Ali ne čutiš že v besedi sami, da mi delaš krivico. Ljubosumnost! To ni nič določnega. To je samo misel. Prazna domišljija, ki te muči. Bog ve, kdo ti jo je provzročil, ki nama hoče uničiti življenje. Poglej in premisli vse moje besede in dejanja od jutra do večera in videla boš, da je tvoja beseda laž. Mož, ki je svoji ženi nezvest, ki jo vara, ne govori tako, se ne vede tako; je povsem drugačen...«

Žena je zrla predse in trgala rob papirja, ki je visel v čipkastem okrasku s police. Bila je videti, da počasi prodira pameten razlog v njo, a ga je bolešno razpoloženje le po kapljicah spuščalo dalje.

»Poleg tega,« je dejal mož, »mi podaj dokaze. Kje si čula in od koga? Pokličem ga; govori naj! Dokaze, dokaze!«

Ta hip se je Veri razširil obraz v zmago-slaven nasmeh. Že so jo bile skoraj ommile njegove besede, ko se je zopet za-

vedla sama sebe. Segla je v nedrije in mu je zagnala zmečkano pismo.

»Kdo ti je to pisal?«

Pismo je padlo na tla. Ko ga je mož pobral in pogledal, ga je dal ženi.

»Poglej pisavo, znana ti je.«

Žena je vzela pismo, gledala poševne mehke poteze in brodira po spominu.

»Pusti ljubosumnost in opazuj brez predsodka. Včeraj sem pismo prejel in nisem ga utegnil pokazati. Ali se nisi nekoč norčevala nad to poševno pisavo?«

Ženi je zardelo lice. Zmečkala je pismo in ga je vrgla na ognjišče.

Moža ni pogledala v obraz. Bilo jo je sram, a tega ni hotela priznati.

V moža pa je leglo zmagoslavno čuvstvo. Tiho ugodje mu je spreletelo ude. Smejati bi se bil glasno, če ne bi bil imel obzira do žene.

»Prenagljena je bila sodba, to zdaj vidiš in spoznaš. Nesreče, ki se naredijo za tako nizko ceno, so najstrašnejše in nepopravljive.«

Žena je jokala. Stopil je do nje in jo je pobožal po laseh in po ramenu.

»Zakaj jo vse to prišlo! Čemu je bila taka tvoja sodba? Ne joči! Vse bodi, kot je bilo.«

Njegova beseda se je približevala joku. Žena se ni okrenila, šla je v sobo, da je bila sama. (Dalje.)

RAJNKIM.

JOŽE POGAČNIK.

Vam, ki ste že razvozlali vse skrivnosti,
Vam, molčeči vedci onstran naših dalj,
sveti prag je zazvenel —

Mi pa še visimo sredi med skrivnostmi.
Štejemo:

Skrivnosti zvezd in Duh med njimi —
to nad nami;
živo v mrtvem, noč prsti — skrivnosti
so pod nami;
zapečaten prstan v nas — najgloblji voz
je med vsemi —
Ni lahko!

Z ubogo lučko hodimo in svetimo si v temi,
morda ne zgrešimo:
kmalu sveti prag še nam bo zazvenel
— — —.